

Aan Zee

door Erwin Dijkstra

“Mag ik daar alsjeblieft zitten?” vroeg de gejaagde vrouw routineus. De jongen die zij aansprak keek gepijnigd: “Liever niet, mijn metgezel zit daar.”

Als het lichtelijk archaïsche ‘metgezel’ de vrouw al had kunnen verbazen, ging die eer toch naar de fles Fanta die de lege stoel bezette.

“Maar goed, hij kan natuurlijk op schoot zitten!” vervolgde de jongen opgewekt.

De vrouw knikte bemoedigend en nam moeizaam de lege plek in.

“Dat is inderdaad ook gezellig.”

Gedurende de reis keek ze af en toe glimlachend naar het opmerkelijke tweetal, vooral als de trein een van de rivieren overstak en de jongen zijn fles Fanta omhoog hield zodat ze samen van het uitzicht konden genieten. Toch was ze, merkwaardig genoeg, opgelucht toen zij uitstapte.

Uiteindelijk kwam de trein aan in Vlissingen. De jongen hees de fles Fanta in twee lussen aan zijn rugzak zodat deze over zijn schouder kon kijken en liep de stationshal door naar het informatieloket. “Goedemiddag, wij zoeken de weg naar het strand.”

De conducteur van dienst, een man met een vlezige, dooraderde neus die zijn gezicht een goedmoedig aanzicht gaf, grinnikte. “Wij allemaal jochie, daarom rijdt bus 57 nog steeds.”

In de bus was het gelukkig rustig, zodat de fles Fanta zijn favoriete plekje naast het raam kon innemen. Dat was niet meer dan eerlijk, vond de jongen – hij had tenslotte ook voor hem strippen afgestempeld.

De wolkenlucht boven het strand rolde loodzwaar terug over zee en een vlijmende wind sneed in hun gezicht. Toch wist de jongen er een zekere schoonheid in te ontwaren en hij nam een paar foto’s. Hij keek naar de fles Fanta die vanaf zijn plekje in het zand peinzend over de watervlakte staarde. “Als mensen foto’s van zichzelf maken komen er vaak mooie dingen uit, maar zelf zou ik het nooit doen. Eigenlijk weet ik niet waarom.”

Na een klein uurtje werd het wel erg koud en streek het tweetal neer in een uitgestorven cafeetje, waar de jongen de uitbaatster vertederde door hardop het kruiswoordraadsel voor te lezen uit het puzzelboek dat tegen de fles Fanta leunde.

Eenmaal terug op het station dat het dichtst bij hun dorp was en dat met zijn onbestemde naam aan alle drie de nabijgelegen gemeentes moest refereren, zette de jongen zijn fles Fanta in zijn fietsmand zodat deze fier vooruit kon kijken tijdens de rit naar thuis. Daar aangekomen bracht de jongen de Fanta naar zijn vertrouwde plekje in de koelkast. Het was een mooie dag geweest, maar morgen moest hij weer naar school. Daar zeiden ze dat zij de fles Fanta niets meer konden leren.

